

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: J. B.
zastoupen advokátem JUDr. Jaromírem Josefem
sídlem Velkomoravská 378/1, 695 01 Hodonín

proti
žalovanému: Nejvyšší státní tajemník
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí Kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra ze dne 29. 10. 2024, č. j. MV-126598-5/SR-2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Kárná komise I. stupně zřízená v Katastrálním úřadu pro Jihomoravský kraj uznala rozhodnutím ze dne 2. 7. 2024, č. j. KÚ-3067/2024-700-01001 (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“), žalobce vinným ze spáchání kárných provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „zákon o státní službě“). Žalobce měl kárná provinění spáchat tím, že:

- a) na sociální síti Facebook ve veřejně přístupné skupině „Nejsem právník, ale“ uveřejnil dne 2. 1. 2024 vkladovou listinu (prohlášení o přivlastnění) včetně neanonymizovaných osobních údajů účastníka vkladového řízení;
- b) poslal dne 2. 1. 2024 prostřednictvím služební elektronické pošty návrh na vklad a vkladovou listinu (prohlášení o přivlastnění) včetně neanonymizovaných osobních údajů účastníka vkladového řízení deseti zaměstnancům z resortu, kteří s těmito listinami nebyli oprávněni nakládat;
- c) poslal dne 2. 1. 2024 prostřednictvím služební elektronické pošty návrh na vklad a vkladovou listinu (prohlášení o přivlastnění) včetně neanonymizovaných osobních údajů účastníka vkladového řízení na dvě adresy elektronické pošty osob mimo resort,

čímž zaviněně porušil služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť nedodržel povinnosti mu vyplývající z obecně závazných právních a vnitřních předpisů, zejména z § 77 odst. 1 písm. c), h), t) zákona o státní službě; čl. 1, čl. 2 odst. 1, čl. 6 odst. 1, čl. 8 služebního předpisu č. 3 nejvyššího státní tajemníka; čl. 4 a čl. 2.3.1. Politiky bezpečného chování uživatelů č. j. ČÚZK-12179/2021-24; čl. 10 Směrnice č. 13/2023-R; čl. 3 odst. 4 písm. f), čl. 3 odst. 5, čl. 3 odst. 6 a čl. 5 odst. 4 Opatření předsedy Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního ze dne 22. 8. 2019, č. j. ČÚZK-12973/2019.

2. Za kárná provinění bylo žalobci uloženo kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu tří měsíců, tj. o částku 7 443 Kč. Žalobci byla taktéž uložena povinnost nahradit náklady kárného řízení.
3. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra změnila výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že blíže specifikovala popisy kárných provinění a porušené právní a vnitřní předpisy, a z výroku II. prvostupňového rozhodnutí o kárném provinění vypustila slova „..., tj. o částku 7 443 Kč...“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce v podané žalobě namítá, že kárné komise vycházely z důkazu získaného nezákonným způsobem – komunikace zaslané z žalobcova služebního emailového účtu. Nepřípustně tím prolomily jeho soukromí chráněné § 316 odst. 2 a 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Žalobce taktéž v odvolání sporoval společenskou škodlivost skutků uvedených v tomto rozsudku v odstavci 1 pod písmeny b) a c), prvostupňové rozhodnutí se s jeho argumentací však nevypořádalo, je proto zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce a další vyjádření

5. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Kárné komise prokázaly spáchání daných skutků i jinými důkazy než emailovou komunikací, žalobce se ostatně k jejich spáchání přiznal. Žalovaný má taktéž za to, že v projednávaném případě byly naplněny podmínky pro monitoring emailové komunikace, neboť o tom byl žalobce dopředu

informován ve vnitřních předpisech. Zvláštní povaha činnosti katastrálních úřadů klade zvýšený důraz na potřebu ochrany osobních údajů i budování důvěry ve výkon veřejné správy. K provedení monitoringu existoval legitimní důvod, který současně nemohl být zajištěn méně invazivními nástroji. Výsledky monitoringu konečně nebyly použity k jinému než původnímu účelu, o čemž svědčí i krátkodobost monitoringu. Žalovaný odkázal na závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ze dne 13. 2. 2025 ve věci č. 51409/19 *Macharik proti České republice*.

6. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný s odkazem na rozsudky správních soudů uvádí, že i řízení o služebním poměru je třeba posuzovat jako celek. Správní orgán druhého stupně může doplnit argumentaci orgánu prvního stupně. Z judikatury taktéž podle žalovaného vyplývá, že není nutné reagovat na každé tvrzení, pokud orgán veřejné moci proti němu vystaví vlastní argumentační schéma. Žalovaný má taktéž za to, že společenskou škodlivost všech spáchaných skutků náležitě odůvodnil a odkazuje v tomto na příslušné pasáže prvostupňového a napadeného rozhodnutí.
7. Žalobce v replice ze dne 31. 3. 2025 kritizuje argumentaci žalovaného ohledně splnění podmínek pro monitoring emailové komunikace a jejího použití jako důkazu v kárném řízení. Neshoduje se s žalovaným ani v hodnocení rozsudku ESLP ve věci *Macharik*, neboť z něj vyplývá, že zpřístupnění emailové komunikace je zásahem do soukromí a stěžovatelka byla se svojí stížností úspěšná. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2025, č. j. 7 As 17/2024-17 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), který se zabýval využitím kamerového záznamu jako důkazu ve správním řízení. Žalobce trvá na tom, že kárné komise dostatečně nevypořádaly jeho argumenty ohledně společenské škodlivosti spáchaných skutků. Závěrem žalobce namítl porušení zásady *reformatio in peius*, neboť napadené rozhodnutí tím, že vypustilo z výroku II. prvostupňového rozhodnutí slova „..., tj. o částku 7 443 Kč...“, v rozporu s § 98 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. změnilo výrok o správním trestu v neprospěch žalobce.
8. Žalovaný v dalším vyjádření uvedl, že žalobce námitku o porušení zásady *reformatio in peius* uplatnil opožděně. Současně má žalovaný za to, že kárná komise II. stupně nepochybila, neboť pouze odstranila chybně vymezenou výši sankce. Žalovaný dále zopakoval argumentaci ze svého předchozího vyjádření.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou pasivní žalobní legitimace (§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí totiž vydala Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra příslušná dle § 168 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, účinného do 31. 12. 2024. V průběhu soudního řízení však nabyla účinnosti novela tohoto ustanovení, provedená zákonem č. 448/2024 Sb. s účinností od 1. 1. 2025, kterou došlo ke zrušení kárných komisí. Působnost ve služebních věcech přešla na služební orgány, resp. nadřízené služební orgány. Jelikož přechodná ustanovení (čl. II bod 8 zákona č. 448/2024 Sb.) tuto otázku neupravují, postupoval krajský soud při určení účastníků řízení dle § 162 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 13 odst. 4 zákona o státní službě, ve znění účinném od 1. 1. 2025 a za žalovaného označil nejvyššího státního tajemníka
10. Krajský soud dále ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a že splňuje též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Proto mohl krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2

s. ř. s.) přezkoumat napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

11. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
12. Žalobce nepřezkoumatelnost shledává konkrétně v nedostatečném vypořádání jeho argumentace stran společenské škodlivosti. Tvrdí, že v řízení před kontrolními orgány vznesl řadu důvodů, proč skutky uvedené v tomto rozsudku v bodě 1 pod písmeny b) a c) nedosahovaly dostatečné společenské škodlivosti pro konstatování kárného provinění.
13. Krajský soud se s námitkou nepřezkoumatelnosti neztotožňuje. Obě kárné komise se otázkou společenské škodlivosti ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly (strany 9 až 11 prvostupňového rozhodnutí; resp. strany 11 a 13 napadeného rozhodnutí). Byť nereagovaly na všechny žalobcem zmíněné skutečnosti či náměty (posečkání na výsledek soudního řízení ve věci žaloby podané účastníkem vkladového řízení, vyžádání výkladového stanoviska k § 316 zákoníku práce), vystavěly vůči žalobcově argumentaci vlastní argumentační schéma, jež je možné ve správním soudnictví přezkoumat. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Krajský soud taktéž připomíná, že prvostupňové i napadené rozhodnutí je třeba posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak mohla zhojit kárná komise II. stupně (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003–56).
14. Žalobce byl shledán vinným z kárných provinění, která svojí povahou odpovídají disciplinárním deliktům. Za spáchaná kárná provinění mu kárné komise uložily kárná opatření ve formě snížení platu o 15 % na dobu tří kalendářních měsíců.
15. Prvostupňové i napadené rozhodnutí byla vydána dle § 87 až § 97 zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Jak krajský soud zmínil výše, zákonem č. 448/2024 Sb. zákonodárce s účinností od 1. 1. 2025 zrušil právní úpravu kárné odpovědnosti státních zaměstnanců, již nahradil „jednodušší“ úpravou spočívající v zavedení institutu písemného napomenutí. V důsledku novelizace provedené zákonem č. 448/2024 Sb. (čl. I, body 150 až 152) byla s účinností od 1. 1. 2025 bez náhrady zrušena dosavadní ustanovení §§ 87 až 97 zákona o státní službě, upravující kárnou odpovědnost státních zaměstnanců, včetně kárných provinění a kárných opatření.
16. Z toho důvodu krajský soud vážil, zda má povinnost z úřední povinnosti při přezkoumávání rozhodnutí o kárném provinění žalobce přihlídnout k pozdější příznivější právní úpravě pro žalobce ve smyslu zásady vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a

svobod a v důsledku toho může dojít i k prolomení zásady, podle níž při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl i v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46).

17. Krajský soud nicméně dospěl k závěru, že tuto povinnost neměl. Rozšířený senát v citovaném usnesení č. j. 5 As 104/2013-46 tuto povinnost nevztahuje na všechny správní delikty, nýbrž pouze na ty, které naplňují kritéria tzv. Engelova testu. *„Pojem trestu a trestního obvinění má mít význam zásadně nezávislý na konkrétních danostech unitrostátních právních řádů členských států Úmluvy; v podmínkách České republiky sem tedy mají spadat nejen trestné činy ve smyslu českého trestního práva kodifikované v trestním zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.), nýbrž i ty další veřejnoprávní delikty (v praxi zejména delikty správní), které naplňují kritéria tzv. Engelova testu. Pro všechna tato trestní obvinění ve světle Úmluvy platí povinnost retroaktivního použití pozdějšího mírnějšího zákona (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Scoppola proti Itálii (č. 2) ze dne 17. 9. 2009, č. 10249/03).“*
18. Kárná provinění dle zákona o státní službě se řadily do skupiny deliktů označovaných jako správní disciplinární delikty, nicméně judikatura Ústavního soudu i ESLP jim nepřiznává povahu trestní věci ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vylučuje je tedy z jurisdikce trestněprávní větve čl. 6 Úmluvy pro nesplnění tzv. *Engel kritérií* (srov. nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09 ke kárné odpovědnosti soudců; k judikatuře ESLP pak blíže HARRIS, D. J. et al. *Law of the European Convention on Human Rights*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2009, s. 207). Současně ale kárně obvinění požívají ochrany civilněprávní větve čl. 6 odst. 1 Úmluvy, tedy že je jim zaručeno právo na plný soudní přezkum ve správním soudnictví [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 32/08 ze dne 29. 9. 2010 (N 204/58 SbNU 809; 341/2010 Sb.) ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí vydaných v kázeňském řízení během výkonu trestu odnětí svobody, blíže srov. PICHRT, J. a kol. *Zákon o státní službě: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer 2020, § 88]. Krajský soud tedy uzavřel, že dle současného judikturního pohledu nemají kárná provinění podle zákona o státní službě povahu deliktů trestní povahy ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a nebude proto namíste uplatňovat s ohledem na ně např. princip zákazu *ne bis in idem* dle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě, když ten se týká zákazu být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl obviněný osvobozen, nebo povinnost retroaktivního použití pozdějšího mírnějšího zákona, vyjádřená i ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny.
19. Pokud jde o posouzení meritorních žalobních námitek, žalobce předně kritizuje argumentaci žalovaného ohledně splnění podmínek pro monitoring emailové komunikace a jejího použití jako důkazu v kárném řízení. Žalobce konkrétně namítal, že kárná komise získala důkazy pro udělení kárného opatření nezákonně (v rozporu se § 316 zákoníku práce), protože šlo o soukromou korespondenci, a jejím zpřístupněním došlo zásahu do práva žalobce na soukromí (odkázal přitom na závěry citovaného rozsudku ESLP ve věci *Macharik proti České republice*).
20. Krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Předně krajský soud přisvědčuje názoru žalovaného, že spáchání daných skutků žalobcem nebylo v rámci kárného řízení prokázáno toliko předmětnými e-maily, ale i opakovaným přiznáním samotného žalobce, že se

uvedeného jednání dopustil, učiněným v rámci ústního jednání, popř. v rámci jeho písemných vyjádření.

21. Přesto nelze brát ze zřetele, že předmětné skutky uvedené ve výroku I. kárné komise pod písm. b) a c), jsou založeny na monitoringu e-mailů odeslaných žalobcem ze služební emailové adresy jan.belohoubek@cuzk.cz, přičemž lze souhlasit s obecným názorem žalobce, že v rámci práva na ochranu soukromí či tajemství korespondence jsou v obecné rovině chráněny i zprávy, které jsou zasílány prostřednictvím počítačové sítě určené výlučně k pracovním účelům. I v pracovním prostředí se totiž rozvíjí „soukromý život“ v jeho širokém pojetí, nadto čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 13 Listiny chrání veškerou korespondenci, nikoliv jen tu soukromou (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 5. 9. 2017 ve věci *Bărbulescu proti Rumunsku* č. 61496/08, §§ 71–74, nebo účastníky citovaný rozsudek ESLP ve věci *Macharik proti České republice*). V nyní projednávané věci proto nelze předem vyloučit možnou ochranu podle čl. 8 Úmluvy, a proto je třeba ji hodnotit ve světle konkrétních okolností.
22. Podstatným, byť ne rozhodujícím kritériem je samotné chování žalobce a existence rozumného očekávání ochrany jeho soukromí, kterého se nyní dovolává. Žalobce předmětné maily totiž zasílal ze služební emailové adresy, přičemž mezi adresáty bylo nemalé množství zaměstnanců resortu. Za tohoto stavu žalobce nemohl mít žádné rozumné očekávání, že tyto zprávy budou soukromé. Ani z obsahu e-mailů nelze jednoznačně dovodit, že byly zamýšleny jako výhradně soukromé. Nadto nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobcova citlivost k ochraně soukromí se patrně týká výlučně jeho vlastní osoby, nikoliv však ve vztahu k jiným osobám, neboť neváhal na sociální síti Facebook zveřejnit a na soukromý mail pana E. M. zaslat listiny včetně neanonymizovaných osobních údajů účastníka vkladového řízení.
23. Pokud žalobce namítá nezákonné opatření si této emailové komunikace v rozporu s § 316 zákoníku práce, krajský soud se neztotožňuje ani s tímto názorem.
24. Krajský soud nachází mimo jiné inspiraci právě v závěrech citovaného rozsudku velkého senátu ESLP ve věci *Bărbulescu proti Rumunsku*, který se týkal ukončení pracovního poměru zaměstnance v soukromé společnosti, jelikož v rozporu s interními pravidly zaměstnavatele v pracovní době využíval internet k soukromým účelům (komunikaci přes Messenger), což zaměstnavatel doložil pětáctyřicetistránkovým přepisem jeho komunikace ve sledovaném období, a to včetně ryze soukromých zpráv. Velký senát ESLP předně zohlednil specifické rysy pracovního práva, kdy vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem je smluvní, se zvláštními právy a povinnostmi na obou stranách a je charakterizován právní podřízeností, řídí se vlastními právními předpisy, které se značně liší od pravidel obecně aplikovaných na vztahy mezi jednotlivci (viz rozsudek ze dne 12. 1. 2017 ve věci *Saumier proti Francii*, č. 74734/14, § 60). Z hlediska regulace ponechává pracovní právo prostor pro vyjednávání mezi stranami pracovní smlouvy. Obecně tedy strany samy regulují podstatnou část obsahu jejich vztahů. S ohledem na výše uvedené úvahy je ESLP toho názoru, že smluvní státy musí mít širokou volnost při posuzování potřeby stanovit právní rámec upravující podmínky, za kterých může zaměstnavatel monitorovat elektronickou nebo jinou komunikaci zaměstnanců nepracovní povahy na pracovišti. Nicméně ani prostor pro uvážení, který mají členské státy v této oblasti, nemůže být neomezený. Vnitrostátní orgány by měly zajistit, aby zavedení monitorovacích opatření a sledování komunikace zaměstnanců ze strany zaměstnavatele, bez ohledu na rozsah a trvání takových opatření, bylo provázeno vhodnými

a dostatečnými zárukami proti zneužití (viz rozsudek velkého senátu ze dne 4. 12. 2015 ve věci *Roman Zakharov proti Rusku*, č. 47143/06, § 232–234).

25. Velký senát ESLP proto v rozsudku (viz § 121) vymezil několik faktorů, které by měly být zohledněny při posouzení přiměřenosti a existence procesních záruk proti zneužití: i) zda byl zaměstnanec informován o možnosti, že by zaměstnavatel mohl přijmout opatření k monitorování korespondence a jiných sdělení a o provádění těchto opatření; ii) rozsah sledování zaměstnavatelem a míra narušení soukromí zaměstnance; iii) zda zaměstnavatel předložil legitimní zdůvodnění nutnosti sledování komunikace a přístupu k jejímu obsahu; iv) zda by bylo možné vytvořit monitorovací systém založený na méně rušivých metodách a opatřeních, než je přímý přístup k obsahu komunikace zaměstnance; v) důsledky sledování korespondence pro zaměstnance, který se těmito opatřeními podrobil a využití výsledků sledování zaměstnavatelem, zejména zda byly výsledky použity k dosažení deklarovaného cíle opatření; a vi) zda byly zaměstnanci poskytnuty odpovídající záruky, zejména v případě, že sledovací činnosti zaměstnavatele měly narušující povahu. Takové záruky by měly zejména zajistit, aby zaměstnavatel neměl přístup ke skutečnému obsahu dotčené komunikace, pokud zaměstnanec nebyl o této možnosti předem informován.
26. Krajský soud je toho názoru, že do značné míry obdobné záruky skýtá i zákoník práce, který v § 316 v odstavci prvním až třetím zakotvuje, že zaměstnanci nesmějí bez souhlasu zaměstnavatele užívat pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele včetně výpočetní techniky ani jeho telekomunikační zařízení. Dodržování zákazu podle věty první je zaměstnavatel oprávněn přiměřeným způsobem kontrolovat, přičemž však nesmí bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele narušovat soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele tím, že podrobuje zaměstnance otevřenému nebo skrytému sledování, odposlechu a záznamu jeho telefonických hovorů, kontrole elektronické pošty nebo kontrole listovních zásilek adresovaných zaměstnanci. Jestliže je však u zaměstnavatele dán závažný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele, který odůvodňuje zavedení výše uvedených kontrolních mechanismů, je zaměstnavatel povinen přímo informovat zaměstnance o rozsahu kontroly a o způsobech jejího provádění.
27. V nyní projednávané věci má krajský soud za to, že kárné komise uvedeným požadavkům dostály, a proto nedošlo k nezákonnému a nepřiměřenému zásahu do práva žalobce na soukromí v důsledku monitoringu jeho mailové komunikace ze služební emailové adresy a jejím zpřístupněním. Jak zdůrazňuje i kárná komise II. stupně, v daném případě byl žalobce o možnosti kontroly elektronické pošty dopředu informován vnitřním předpisem. Konkrétně v čl. 26 bodu 3 Směrnice č. 13/2023-R, bezpečnostní směrnice pro uživatele Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, č. j. ČÚZK- 31768/2023 ze dne 31. 10. 2023 (dále jen „bezpečnostní směrnice pro uživatele“) si Český úřad zeměměřický a katastrální vyhrazuje právo protokolovat, monitorovat nebo zachytávat kteroukoliv elektronickou poštu nebo jinou formu elektronického přenosu dat z počítačové sítě Českého úřadu zeměměřického a katastrálního jako součást svých normálních provozních aktivit. Zároveň žalobci bylo známo, že dle čl. 4 Politiky bezpečného chování uživatelů Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, č. j. ČÚZK-12179/2021-24 ze dne 1. 9. 2021, i čl. 35 bod 1 písm. c) bezpečnostní směrnice pro uživatele je elektronická pošta určena pouze k plnění

pracovních povinností a v souvislosti s nimi, tudíž by jejím obsahem neměly být e-maily a přílohy soukromého charakteru.

28. Krajský soud rovněž přisvědčuje závěrům kárné komise II. stupně, že zvláštní povaha činnosti Českého úřadu zeměměřického a katastrálního vyžaduje zvýšený důraz na ochranu obsahu podání klientů, a je zjevné, že musí mít vnitřními předpisy nastavené kontrolní mechanismy, kterými má možnost zjišťovat, zda u jeho zaměstnanců nedochází k porušování předpisů na ochranu osobních údajů, např. právě zasíláním osobních údajů podatelů (klientů) i jiných osob osobám zvenčí, které k nim nemají mít přístup. K provedení kontroly (monitoringu), nadto v přiměřeném časovém rozsahu nejvýše mezi 2. 1. 2024 a 4. 1. 2024, měl v případě jednání žalobce Český úřad zeměměřický a katastrální legitimní důvody ospravedlňující monitorování a zjišťování obsahu zpráv, a to primárně v podobě již zjištěného úniku osobních údajů účastníka vkladového řízení (klienta) na sociální síť Facebook, ale také z hlediska preventivní ochrany práv účastníků vkladových řízení před nesprávným nakládáním s jejich osobními údaji. Zjištění, zda došlo k úniku osobních údajů formou e-mailových zpráv, nešlo v daném případě provést méně invazivní formou než právě kontrolou obsahu odeslaných emailů k tomu příslušnou osobou. Výsledky monitoringu odpovídají sledovanému účelu a cíli kontroly, tj. přinesly zjištění o úniku osobních údajů ze strany žalobce, poté, co vzniklo důvodné podezření, že žalobce takového osobní údaje dne 2. 1. 2024 nahrál na veřejně přístupnou skupinu na sociální síti Facebook. Výsledky monitoringu byly v rámci kárného řízení využity jen k původnímu cíli, pro který byl proveden, tj. zjištění, zda žalobce neoprávněným způsobem nenakládá s osobními údaji obsaženými v podáních učiněných v rámci Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, resp. k přijetí opatření k zamezení takového jednání a vyvození sankce. Cílem monitoringu nebyla lustrace osobní korespondence žalobce, která nijak nesouvisela s předmětem možného porušení předpisů, monitoring byl namířen na úzce vymezené období počátku roku 2024.
29. Z výše uvedených důvodů proto krajský soud uzavírá, že správní orgány správně použily tyto e-maily jako způsobilé (nikoliv však jediné) důkazy pro posouzení jednání žalobce.
30. Pokud jde o námitku žalobce ohledně porušení zásady *reformatio in peius* ze strany kárné komise II. stupně při změně formulace výroku II. rozhodnutí, krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že nedošlo k porušení uvedené zásady, nýbrž toliko o preciznější a správné (formulaci zákona odpovídající) vymezení uloženého kárného opatření v podobě snížení platu o 15 % na dobu tří měsíců.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
32. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu